

EMMA VILARASAU / DAFNIS BALDUZ

L'ORENETA

de GUILLEM CLUA direcció JOSEP MARIA MESTRES

producció FOCUS, LA ZONA i UN 9 TEATRE A L'EST

SINOPSI

La senyora **Amèlia**, una **professora de cant**, rep a casa seva un home jove que vol millorar la seva tècnica vocal per cantar al memorial de la seva mare, morta recentment. Ben aviat descobrim que la cançó triada, *L'oreneta*, té un significat especial per als dos personatges, que aniran desgranant detalls del seu passat, marcat per un **atemptat terrorista** de signe islamista que va patir la ciutat l'any anterior.

imatges de David Ruano

Notes de l'autor

No són pocs els que asseguruen que els autors ens hem d'allunyar d'una realitat abans d'escriure'n una obra de teatre. Ho podem aconseguir de moltes maneres: deixant passar prou temps, desvinculant les nostres emocions d'allò que estem escrivint o utilitzant mecanismes narratius postdramàtics que dificultin la nostra identificació (i la del públic) amb els personatges. Jo mateix he tirat aquesta mena de recursos en moltes ocasions, però amb *L'oreneta* vaig fer tot el contrari.

El 12 de juny de 2016 un terrorista va entrar al Bar Pulse d'Orlando (Florida, EUA) amb un fusell i va matar cinquanta persones. Aquell atac d'odi es va convertir en el més mortífer mai comès contra la comunitat LGTBI i al cap d'un mes ja tenia una primera versió del text escrita. Sentia dins meu una necessitat gairebé física d'escriure sobre aquells fets. Ni vaig deixar passar el temps, ni vaig evitar identificar-me amb els personatges, ni en cap moment vaig voler mitigar les emocions que em provocava escriure la història de l'Amèlia i el Ramon. M'hi vaig llençar de cap i sense paracaigudes. Això va convertir *L'oreneta* en el text més dolorós que he escrit mai.

A escena hi ressonen els trets del Pulse, però també els atemptats de la Sala Bataclan de París, del passeig marítim de Niça o de la Rambla de Barcelona. *L'oreneta* parla de tots aquests llocs colpejats per l'horror, perquè el buit que deixa la pèrdua és el mateix en tots els idiomes, intenta comprendre les conseqüències de l'odi i explora les estratègies que tots plegats utilitzem perquè no ens destrueixin l'ànima.

L'Amèlia i el Ramon encara no han aconseguit guarir la seva quan es troben per primer cop. Tots dos tenen prou motius per fer-se encara més mal, però també es poden reconèixer en el dolor de l'altre i evitar que les bèsties guanyin. D'alguna manera són com tots nosaltres, perquè després d'un atac indiscriminat, tots en som víctimes, d'una manera o una altra, fóssim allà o no, i tots ens enfrontem a la mateixa cruïlla: odi o amor. El nostre món depèn del camí que decidim prendre.

Guillem Clua

Notes del director

L'Oreneta és una cançó. Una cançó que canta una mare per espantar els monstres que s'escolen als malsons del seu fill. Una cançó que es canten tots dos per oferir-se promeses de tenir cura l'un de l'altra, de tenir una vida plena de llibertat i d'amor.

Una professora i un alumne, una persona que sap coses i una altra que les ha d'aprendre, qui ensenya a qui? Per cantar s'ha de saber escoltar. Escoltar el procés interior, fisiològic, que fa que la veu et surti de la gola, escoltar l'instrument que t'acompanya, escoltar l'altre o els altres que canten amb tu. Un acte molt exposat i alhora molt íntim.

La sensibilitat, els imaginaris i les vivències de l'Amèlia i del Ramon no poden ser més diferents, però, malgrat tot, a més d'una ferida oberta, sense curar, els uneixen moltes coses. Guillem Clua ofereix als protagonistes de *L'oreneta* un espai per compartir, per discutir, per barallar-se..., per escoltar-se. Lluny de la confrontació sorollosa i de la crispació. I el viatge serà transformador i, d'alguna manera, alliberador.

Pel que acabo de dir, podríeu deduir que ens trobem davant del Guillem Clua més íntim i sensible. I això és cert, però *L'oreneta* és també un al·legat contra el terror i la intolerància. Un crit d'alerta per reivindicar que tothom pugui estimar a qui vulgui i com vulgui: lliurement, sense prejudicis i sense por. Una obvietat que semblava que ja no calia reivindicar, però que, malauradament, cada dia es fa més evident la necessitat de fer-ho.

Em vaig enamorar de *L'oreneta* només llegir-ne les primeres pàgines, acabada de sortir del forn –ja em permetreu l'expressió: el meu pare era pastisser, i això va de pares, mares, fills i filles–. El Guillem me l'havia passada perquè li donés la meva opinió, i la meva opinió va ser una promesa: la de dur-la a escena fos com fos. Vam trigar un cert temps, però jo soc molt tossut i, finalment, vam fer un espectacle que ha estat girant durant més de dos anys per tot l'estat, mentre vèiem com s'anaven estrenant noves posades en escena a múltiples capitals del món. Què té aquesta "oreneta" que desperta tant d'interès?!

Escolteu i sentiu.

Ara l'Amèlia i el Ramon són l'Emma Vilarasau i el Dafnis Balduz, i no puc pensar en una actriu i en un actor més ideals per encarnar-los. I encara que això s'assembli massa a una expansió íntima també diré: "Quines ganes boges tenia de tornar a treballar amb l'Emma!

Josep Maria Mestres

GUILLEL CLUA

Autor

Graduat en periodisme, inicia la seva formació teatral a Londres Guidhall University (Londres) l'any 1994 i a la Sala Beckett de Barcelona.

La seva primera obra, *Invisibles* guanya el Premi de Teatro Ciutat d'Alcoi l'any 2002, any en el qual adapta per l'escena *Muerte en Venecia* de Thomas Mann. La seva peça *La piel en llamas* aconsegueix el Ciutat d'Alcoi per segona vegada i el Premi de la Crítica de Barcelona al millor text l'any 2005. Des de llavors, aquest text s'ha estrenat en més de 15 països, inclòs el Centro Dramático Nacional (Teatro María Guerrero, 2012).

Clua ha escrit, entre d'altres: *El sabor de las cenizas* (2006), *Marburg* (2010), *La tierra prometida* (2011), *Invasión* (2012), *Smiley* (2012), *La revolución no será tuiteada* (2013), adaptacions de clàssics com *La Ilíada* (2016) i *La Revoltosa* (2017) i, de musicals com *Killer* (2011), *Ha pasado un ángel* (2013) i *73 razones para dejarte* (2015).

També ha aportat textos o ha col·laborat en dramatúrgies d'espectacles de teatre-dansa com *Cenizas* (2014) o *En el desierto* (2015). Algunes d'aquestes obres compten amb la seva pròpia direcció escènica.

En televisió, té experiència com a guionista en sèries de televisió com *La Riera* (TV3) o *Estoy Vivo* (TVE), entre d'altres. Les seves últimes obres són *Al damunt dels nostres cants*, text amb el qual guanya el Ciutat d'Alcoi de nou, convertint-se en l'únic autor que l'ha obtingut per tercera vegada.

JOSEP Mª MESTRES

Director

Llicenciat en Ciències de l'Educació per la Universitat de Barcelona i en Interpretació per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Ha estat membre de la companyia Zitzània Teatre (1990-98), membre fundador de la companyia Kràmpack (1994-97) i director-fundador de l'Aula de Teatre de la Universitat Pompeu Fabra (1995-99). Ha dirigit espectacles com *Los Gondra (una historia vasca)* de Borja Ortiz de Gondra (CDN, 2017); *La décima musa* de Guillem-Jordi Graells (Festival Internacional de Teatro Clásico de Mérida, 2016); *L'Avar* de Molière (Teatre Goya, 2015); *Amor & Shakespeare* de William Shakespeare, amb dramaturgia de Guillem-Jordi Graells (Teatre Grec i Teatre Poliorama, 2015); i *Frank V* de Friedrich Dürrenmant (Teatre Lliure Montjuïc, 2015); *M.A.R.I.L.U.L.A.* de Lena Kitsopoulou (La Seca - Espai Brossa, 2014); *La cortesía de España* de Lope de Vega (Naves del Español - Matadero, 2014); l'acte inaugural del Tricentenari 1714/2014 (La Seu Vella de Lleida, 2014); *Libertat!* de Santiago Rusiñol (TNC, 2013); *Dispara / Agafa tresor / repeteix* de Mark Ravenhill (Teatre Lliure Montjuïc, 2013); *Senyoreta Júlia* de Patrick Marber (Teatre Romea, 2012); *Purgatorio*, d'Ariel Dorfman (Naves del Español - Matadero, 2011); i *Un mes al camp* d'Ivan Turguénev (TNC, 2011); *Duda razonable* de Borja Ortiz de Gondra (2010); *Almuerzo en casa de los Wittgenstein* (Ritter, Dene, Voss) de Thomas Bernhard (Teatre Romea, 2010); *Nit de reis* de William Shakespeare (TNC, 2010); *Un marit ideal* d'Oscar Wilde (Teatre Goya, 2009); *La casa dels cors trencats* de Bernard Shaw (TNC, 2009); *La infanticida / Germana Pau* de Víctor Català (Teatre Romea, 2009); *Cancún* de Jordi Galceran (Teatre Borràs, 2008); *Converses amb la mama* de Jordi Galceran a partir del guió cinematogràfic de Santiago Carlos (Teatre Capitol, 2008); *El maletí o la importància de ser algú* de Mark Ravenhill (TNC, 2007); *El ventall de Lady Windermere* d'Oscar Wilde (TNC, 2007); *El barbero de Sevilla - Bohemios* de Nieto i Giménez (Teatro de la Zarzuela, 2007); *Baraka!* de Maria Goos (La Latina, 2006); *Paradís* de Jordi Galceran i Esteve Miralles (Teatre Condal, 2005); *Un matrimoni de Boston* de David Mamet (Teatre Lliure, 2005); *El otro lado de la cama* de David Serrano, amb versió de Roberto Santiago (Teatro Amaya i Teatre Apolo, 2004); *El tinent d'Inishmore* de Martin McDonagh (TNC, 2003); *Romeu i Julieta* de William Shakespeare (Teatre Lliure Montjuïc, 2003), i *La filla del mar* d'Àngel Guimerà (TNC, 2002), entre d'altres.

EMMA VILARASAU

Actriu

Va estudiar interpretació a l'Institut del Teatre i va completar la seva formació a través de seminaris amb John Strasberg i Carlos Gandolfo, així com amb estudis a l'escola de Philip Gaulier de París.

La seva trajectòria teatral abasta més de quaranta interpretacions des de 1982, el seu any de debut als escenaris amb *Mort, dimoni i carn*, de Maria Aurèlia Capmany, dirigida per Carme Portaceli (Teatre Lliure, 1982). Al Teatre Lliure va treballar durant un llarg període de temps sota les ordres de Fabià Puigserver, Lluís Pasqual, Pere Planella, Carme Portaceli i Xicu Masó. El 1990 es va posar per primer cop sota la direcció de Sergi Belbel a *Tàlem* (Teatre Romea) i, posteriorment, va repetir amb *El criptograma*, de David Mamet (TNC, 1999); *L'habitació del nen*, de Josep Maria Benet i Jornet (Teatre Lliure, 2003); *Agost*, de Tracy Letts (TNC, 2010-2011); *Els dies felços*, de Samuel Beckett (Teatre Lliure, 2014); *Fedra*, de Jean Racine (Teatre Romea, 2015) i *Caiguts del cel*, de Sébastien Thiéry (Teatre Condal, 2015 / Teatre Goya, 2016). També destaquen les seves interpretacions sota la direcció d'Ariel García Valdés a *Les tres germanes* (TNC, 2005); Manel Dueso a *Un tramvia anomenat desig* (Teatre Romea, 2000); Lluís Homar a *El barret de cascavells* (Teatre Lliure, 1994); Josep Maria Mestres a *La infanticida* (Teatre Romea, 2009) i *Un matrimoni de Boston* (Teatre Lliure, 2006); Pere Riera a *Infàmia* (La Villarroel, 2016), Barcelona (TNC, 2013) i *Desclassificats* (La Villarroel, 2011); Daniel Veronese a *Qui té por de Virginia Woolf?* (Teatre Romea, 2011); Pau Miró a *Un tret al cap* (Sala Beckett, 2017) i *Victòria* (TNC, 2016); Andrés Lima a *La mare*, de Florian Zeller (La Villarroel, 2017); Lluís Pasqual a *Medea*, a partir d'Eurípides i Sèneca, amb versió d'Alberto Conejero i el mateix Lluís Pasqual (2018) i Iván Morales a *La Cabra o qui és Sylvia?* (La Villarroel, 2020). També ha estat dirigida per Sílvia Munt a *Casa de nines, 20 anys després* (Teatre Romea, 2019) i *Eva contra Eva* (Teatre Goya, 2021).

La seva extensa trajectòria sobre els escenaris ha estat guardonada amb diversos premis, entre els quals destaca la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (2015).

DAFNIS BALDUZ

Actor

Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre, ha realitzat estudis de veu, cant i dansa a l'Escola Eòlia i de tècnica de cant a Aules de Barcelona.

En teatre destaquen les obres *La barca nova* (TNC, 1999), *El cafè de la Marina* (TNC, 2003), *La fam* (TNC, 2006), *L'illa dels esclaus* (2006-2007), *Requiem for Comaneci* (2007), *Arcàdia* (TNC, 2007), *Les coses de la forma* (Teatre Lliure, 2008), *Mama Medea* (Teatre Romea, 2007), *Don Carlos* (CDN, 2009), *El Cafè* (Teatre Romea, 2010), *Un llop fugint d'un eixam de trons; NÔ* (2010), *Pel davant i pel darrera* (2010), *El zoo de vidre* (Teatre Goya, 2014), *Pels pèls* (Teatre Condal, 2015) i *Mots de ritual per a Elena* (TNC, 2015).

En cinema ha treballat en *Mil cretins* (2010), *Xtremes* (2009), *Tres dies amb la família* (2009), *L'illa de l'holandès* (2001), *Forasters* (2008), *Mientras dure la guerra* (2019), *Malnacidos* (2020) i *Joc de nens* (2020), entre d'altres.

En televisió els seus treballs més destacats han estat en sèries com *Laberint d'ombres* (1998), *Amar es para siempre* (2014), *Kubala Moreno i Manchón* (2012-14), *Ermessenda* (2010), *14 de abril. Macià contra Companys* (2011), *Ventdelplà* (2005-10), *Nit i Dia* (2015), *El Incidente* (2017), *Velvet Colección* (2017), *El día de mañana* (2018), *Los favoritos de Midas* (2020), *Cuéntame cómo pasó* (2021).

La crítica ha dit

"Contudent i commovedora"

Pep VilaRecomana.cat

**"Mecànica argumental,
enginyeria del drama que
funciona amb la precisió d'un
rellotge construït amb artesania
i intuïció."**

Manuel Pérez - El Periódico

FITXA

Autor **Guillem Clua**

Direcció **Josep Maria Mestres**

Intèrprets:

Emma Vilarasau

Dafnis Balduz

Escenografia **Alessio Meloni**

Vestuari **Nídia Tusal**

Il·luminació **Ignasi Camprodon**

Caracterització **Núria Llonell**

Ajudantia de direcció **Carol Ibarz**

Direcció de producció **Maite Pijuan**

Cap de producció **Marina Vilardell**

Producció executiva **Raquel Doñoro, Alvar Rovira**

Direcció d'oficina tècnica **Moi Cuenca**

Oficina tècnica **David Ruiz**

Regidoria **Vicenç Beltran**

Construcció de l'escenografia

Jorba-Miró Estudi-Taller d'escenografia

Màrqueting i comunicació **Focus**

Disseny gràfic **Santi&Kco**

Reportatge fotogràfic **David Ruano**

És una coproducció de:

Focus, LA Zona i Un 9 Teatre a l'Est

L'oreneta és una cançó original d'Iñaki Salvador

Agraïments: Dolors Aldea, Ignacio Mateos

Idioma: Català

Durada: 1 hora i 25 minuts aproximadament

Contacte de distribució

Sergi Calleja

Tel. 933 09 75 38

scalleja@focus.cat